

gald

Tidsskrift for
International Solidaritet
Nr. 70 - Sommer 2011

**Free Gaza
Status Venezuela
Folket mod præsidenten
Oprørets bloggere
Hvorfor Libyen**

GAIA 70 - Sommer 2011

INDHOLDSFORTEGNELSE

04 Free Gaza Danmark:
Uden værdighed, ingen retfærdighed

12 Venezuelas bolivarianske Revolution
efter tolv år

18 Når fjendens fjende ikke
er den bedste ven

20 Folket mod præsidenten

22 Vi ved ikke hvem vi skal tro på
så vi må skrive nyhederne selv

28 Libyen

GAIA udgives fire gange årligt af Internationalt Forum (IF). IF er en ungdomsorganisation, der siden 1970 har været aktiv i oplysningsarbejde om fortrinsvis den 3. Verden, indsamlingsarbejde til folkelige organisationer og frihedsbevægelser, protestkampagner mod krænkelse af menneskerettigheder samt udsending af unge til arbejde i folkelige organisationer i den 3. Verden. Geografisk er arbejdet koncentreret om Latinamerika, Mellemøsten, Sydøstasien, EU og Baskerlandet.

Redaktion:
Anne Rehder, Esben Frost,
Maiken Guttorm, Kirstine
Mose, Lars Gaardsøe, Tobias
Frost og Maria Capión.
Artiklernes indhold udtrykker
ikke nødvendigvis redaktionens
holdning.

Oplag: 1200
Tryk: EksSkolens Trykkeri ApS.
ISSN: 0908-2492

Internationalt Forum
Griffenfeldsgade 41
2200 København N
Tlf: 35 37 18 89

gaiaredaktionen@internationaltforum.dk
www.internationaltforum.dk

Medlemsskab af IF inkl.
GAIA-abonnement: 100 kr. pr.
år. Særskilt Abonnement:
200 kr pr. år

**did
gaia**

GOD SOMMER!

Sommeren er over os og mens grænseboomme og kontrolanlæg indkøbes herhjemme, så forsætter protesterne i Spanien og Syrien. Det første halvår af 2011 har stået i oprørets tegn, med protester i det meste af Nordafrika, store dele af Mellemøsten og siden maj demonstrationer over hele Spanien. Mens den skærpede grænsekontrol herhjemme synes at være et dårligt forspil til valgkampen, så udspiller en mere dramatisk og alvorlig situation sig ved EU's sydlige grænser. Angrebene på oprørere i Nordafrika og den borgerkrigs-lignende situation i Libyen har forstærket flygtningestrømmen til EU, og de enkelte landes regeringsledere slås nu om at undgå at tage imod disse mennesker.

Protesterne i Spanien er rettet mod det politiske system og den økonomiske krise, som har betydet en generel arbejdsløshed på 21 procent, og en ungdomsarbejdsløshed på hele 45 procent. Tusinder har siden maj protesteret med fredelige sit-downs og som ved de nordafrikanske protester, har folk forsamlet sig på byernes pladser, hvor de politiske mål med protesterne er blevet diskuteret. Selvom bevægelserne er begyndt at forlade pladserne, så er målene om deltagerorienteret demokrati langsigtede, og derfor organiseres lokale grupper, hvor den politiske situation og visionerne diskuteres.

Begivenhederne i Spanien har spredt sig og der har været protester i Frankrig, Italien, Tyskland, England, Belgien og Grækenland. Det syriske oprør har, modsat det spanske,

antaget en mere brutal karakter. Det der startede som fredelige protester, er blevet nedkæmpet med vold og magt. Militæret er sat ind mod befolkningen: flere hundrede er blevet dræbt, og endnu flere er blevet fængslet og forfulgt. Demonstranterne kræver politiske reformer, civile rettigheder og en afslutning på den undtagelsestilstand, der blev indført i 1963. Militærets fremrykning har indtil nu presset mindst 20.000 på flugt, og der er oprettet midlertidige flygtningelejre på grænsen mellem Syrien og Tyrkiet.

På trods af repressionen så forsætter oprørene og de spreder sig. Lad os gøre vores for at bakke op og synliggøre disse oprør. Og er du endnu ikke helt i stødet, så lad op til oprøret ved at blade i Gaia i kanoen i Sverige, i teltet på festivalen eller i klapstolen på taget af Söminen.

Læs om udviklingen i Venezuela, kvindelige bloggere i Yemen, oprøret i Syrien, angrebet på Libyen og Free Gaza initiativet.

God sommer!

Free Gaza Danmark:

UDEN VÆRDIGHED, INGEN RETFÆRDIGHED

Med principper om direkte aktion og civil ulydighed sætter Free Gaza Danmark til søs for at bryde den militære blokade af Gaza-striben. Søsætningen af båden Tahrir ('befrielse' på arabisk, red.), der bærer den danske delegation, er sidste skud på stammen af international organisering mod besættelsen af de palæstinensiske områder. Her fortæller Free Gaza Danmark om aktionen og baggrunden for den.

Af Free Gaza Danmark

For at overtale det internationale samfund til at leve op til dets ansvar overfor palæstinenserne i de besatte områder og flygtningelejrene, sejler Frihedsflotillen i skrivende stund, ud fra havne i det nordøstlige Middelhav mod Gaza. Skibene sejler direkte fra internationalt til palæstinensisk farvand, med det mål i sigte, at sætte en stopper for blokaden af Gaza-striben, som er erklæret ulovlig af FN.

Vesten har vist sig ude af stand til at acceptere de Mellemøstlige demokratiske bevægelser. Det tydeliggjordes, da Tahrir-pladsen eksploderede i sejr over Mubaraks ydmygende fald eller da Syrien rejste sig mod årtiers tyranni.

Free Gaza Danmark

Ved at navngive vores båd Tahrir, ønsker vi at sætte fokus på de fortsatte kampe på Tahrir-

pladserne i Kairo, Sana'a og overalt i regionen, inklusiv Palæstina-Israel. I Danmark skal vi have Gaza på landkortet. Gaza-stribens ghettoer holder 1,6 million mennesker indespærrede, en menneskeskabt katastrofe hvor 4 ud af 5 er afhængige af nødhjælp udefra. I vores definition betyder solidaritet at tage de samme risici som andre individer. Vi har et kolossalt ansvar for at svare igen, når andre mennesker kræver vores støtte.

Free Gaza International blev dannet i 2006, og sejlede to år efter igennem blokaden af Gaza-striben, som de første både i 41 år. Det lykkedes fem gange at sejle parlamentarikere, medier, palæstinensere, israelere og nødhjælp frem, men siden 2009 har den israelske flåde fem gange standset bådene med magt. I maj 2010 resulterede Israels militære aktion mod Frihedsflotillen, i 9 dræbte og over 50 sårede aktivister, drab FN har erklæret for udenomsretslige, ligesom blokaden kaldes for ulovlig.

Trods dette varsler den israelske stat, at den med vold agter at stoppe den kommende sejlads. Med tusindvis af individuelle donationer fra overalt i verdenen, har vi i Free Gaza Danmark købt og klargjort vores båd, så vi kan synliggøre at ansvaret, for den kollektive afstraffelse af 1,6 millioner mennesker indesparret i Gaza-striben, også er danskernes. Vi sigter på at involvere medierne, internationalisere perspektivet for pressen og gøre udenrigsnyheder til indenrigsstof. Og vi lader os ikke intimidere af trusler om vold.

Modstand som fast del af hverdagen

Bevæggrundene for den kommende flotille med omkring 10 både har rod i den 44 år lange besættelse af Østjerusalem, Vestbredden og Gaza-striben og den tilsvarende lange og brogede modstandskamp. Palæstinenserne militante modstand mod den israelske besættelsesmagt har siden 1967 domineret det internationale mediebillede. Palæstinensiske protestbevægelser opstod efter Balfour-dekla-

rationen i 1917 (hvor englænderne erklærede Palæstina som hjem for det jødiske folk, red.). Den ikke-voldelige modstand udviskedes dog af den britiske militære tilstedeværelse, hvilket ledte til et svækket civilsamfund, der fra de sene 30'ere ikke længere varetog nogen social organisering. Med guerilla-kampens forrang blev palæstinenserne hverdag mere militant, og marginaliseringen af den brede ikke-voldelige modstand var medvirkende til etableringen af en religiøs israelsk stat et årti senere, hvormed 700.000 palæstinensere blev fordrevet i perioden 1947-49. Palæstinenserne dagligdag ændrede sig til at handle om overlevelse og den økonomisk, sociale og kulturelle modstand blev dermed fast integreret i hverdagen.

Nutidige eksempler, som når landmænd høster løg i Gaza-stribens bufferzone mens kuglerne flyver over deres hoveder, når familier nægter at blive sat på gaden af politi og hær i Øst-Jerusalem og når palæstinensere verdenen over holder fast i retten til at vende tilbage, viser hvordan en værdig tilværelse også er modstand mod besættelsens permanente

” I vores definition betyder solidaritet at tage de samme risici som andre individer. Vi har et kolossalt ansvar for at svare igen, når andre mennesker kræver vores støtte.

midlertidighed, nu på fjerde årti.

Ikke-voldelige taktikker som strejker, boykot og protester genopstod reelt først som grundstene for den første intifada fra 1987-93. Stenkast mod kampvogne blev billedet på opstanden, hvor mere end tusinde civile palæstinensere døde, 120.000 blev anholdt og 60 israelske soldater blev dræbt, ifølge den israelske menneskerettighedsorganisation BT'Selem. Den anden intifada, som brød ud i 2000, blev efter kort tids israelsk repression domineret af væbnet palæstinensisk modstand, omend protesterne og den øvrige ikke-voldelige aktivisme konstant var til stede. Den anden intifada varede frem til 2004, under hvilken fundamentet blev lagt for den internationale tilstedeværelse.

nisationen blev stablet på benene inden de største israelske invasioner af tætbeboede områder fandt sted, og dets arbejde kom til at bestå i at aflede israelske soldaters opmærksomhed, deeskalere situationer når soldaterne åbnede ild, eskortere børn i skole og kollektivt bryde udgangsforbud, for at hjælpe landmænd med adgang til deres marker. Det var særligt ISM's tilstedeværelse under belejringen af fødselskirken i Betlehem og al-Muqat'a, det palæstinensiske selvstyres hovedkontor, der betød, at det palæstinensisk-ledede netværk blev sat på landkortet. I dag fokuserer ISM på koordineringen af international tilstedeværelse i udsatte områder på Vestbredden og i Gazastriben, blandt andet i samarbejde med det danske netværk Palæstina Fredsvagterne.

International tilstedeværelse

Initiativet The International Solidarity Movement (ISM) så dagens lys i sommeren 2001 med blokader af, og som et mobilt svar til, de israelske militæraktioner, nedrivningstruede huse og ledsagelse af ambulancefolk. Orga-

Ikke-vold som privilegium

Ikke-vold som strategi for både den folkelige modstand og vores arbejde i Free Gaza Danmark er grundet i den betydelige internationale bevågenhed, der hviler på Palæstina-Israel. Det er muligt for internationale og

” Som med det arabiske forår må forandring komme ved fornyelse og unge mennesker må lede vejen. Den direkte aktion, hvor vi involverer os selv, bliver udgangspunktet for at hindre umenneskeliggørelsen af andre befolkninger.

israelske aktivister at stille deres privilegier til rådighed, statsborgerskab og pas, kroppe og arbejdskraft, for blandt andet at dokumentere liv og overgreb under besættelse. Det at kunne strategisk positionere sig komplet ikke-voldeligt er et privilegeret standpunkt, som danske statsborgere uden videre har adgang til. En ressource som den folkelige palæstinensiske modstand, en bevægelse der i stigende grad er isoleret til små lokalsamfund sideløbende med en normaliseret tilværelse under besættelse, har valgt strategisk at investere i. Det palæstinensiske samfund er politisk splittet og korrupt, men trods den komplicerede situation, hvor også de palæstinensiske myndigheder forsøger at inddæmme opstand, er internationale frivillige ønsket af mange af de progressive palæstinensiske lokalsamfund. I takt med den gradvise normalisering af besættelsen, opsætningen af den 750km lange segregering-smur og checkpointsystemet siden 2003, har direkte aktion givet plads til mere aktivistisk-præget frivilligt arbejde. Fokus på segregering-smuren har medført en mere proaktiv strategi, men en international tilstedeværelse, der reelt

medvirker til en kontinuerlig deeskalering og dokumentation af overgreb er praktisk talt umulig. Hvis man ser bort fra sommerperioden, er antallet af frivillige aktivister nemlig ikke tilstrækkelig. Og samtidigt har det israelske militær ført en skræmmekampagne mod internationale aktivister.

Opstand, et regionalt varemærke

Ligesom palæstinenserne verdenen over har ansvar for ikke at acceptere rollen som ofre, har deres internationale støtter ansvar for ikke at romantisere Palæstina eller forhandle på dets vegne uden mandat. Ligeledes bør alle involverede insistere på at arbejde med kampen for basale menneskerettigheder, værdighed og retfærdighed i en større kontekst end bare Palæstina-Israel. Som med det arabiske forår må forandring komme ved fornyelse og unge mennesker må lede vejen.

Den direkte aktion, hvor vi involverer os selv, bliver udgangspunktet for at hindre umenneskeliggørelsen af andre befolkninger.

Free Gaza og Frihedsflotillen

Free Gaza Danmark er et uafhængigt initiativ om at sende en dansk delegation til Gaza i juni 2011. Delegationen er ombord på Tahrir, en af bådene som udgør den anden Frihedsflotille. Flotillen bliver det andet store borger-til-borger blokadebrydningsforsøg, iværksat af en række internationale græsrodsinitiativer, og kommer til at bestå af mindst 10 både med hundredvis af passagerer: højprofiler, parlamentarikere, læger, professorer, kunstnere, journalister og aktivister samt en last af byggematerialer og humanitær nødhjælp.

Læs mere på Freegaza.dk
og Freedomflotilla.eu

De danske Palæstina Fredsvagter og ISM

Palæstina Fredsvagterne er et uafhængigt dansk netværk, der samarbejder med ISM – the International Solidarity Movement, et palæstinensisk-ledet koordinationsnetværk som mobiliserer internationale frivillige, primært fra Nordamerika og Europa, til at deltage i ikke-voldelige initiativer i de besatte områder. ISM blev skabt i 2001 og siden da har rundt regnet 5000 internationale været af sted med ISM - nogle i få uger, andre i flere perioder af adskillige måneder. ISM-lignende netværk har været forsøgt startet i blandt andet Colombia og Kashmir.

Læs mere på Palsolidarity.org
og Popularstruggle.org

BRYD BLOKADEN AF GAZA

**LÆS MERE OG FØLG MED
PÅ FREEGAZA.DK**

**KØB EN T-SHIRT I
SOLIDARITETSBUTIKKEN**

**STØT OS MED BIDRAG TIL
REG 8401 KONTO 1144510**

**FREE GAZA
MOVEMENT**
===== DANMARK =====

Sommeren 2009 blev Brorsons Kirke på Nørrebro centrum for den danske udlændingedebat, da en gruppe irakiske og kurdiske flygtninge, der stod til udvisning fra Danmark, søgte tilflugt i kirken. De trængte mod alle odds ind i den offentlige debat og satte asylpolitikken på dagsordenen. Det blev de største protester imod en dansk regerings udlændingepolitik nogensinde.

Få historien om, hvad der skete i månederne op til, under og efter aktionen, der fik navnet Kirkeasyl.

**Udgivelse og reception på
Kirkeasyl – en kamp for ophold
13. august 2011. Pris: 299,-**

Frydenlund

EN VURDERING AF VENEZUELAS BOLIVARIANSKE REVOLUTION EFTER TOLV ÅR

Mainstream medier giver ofte et forfejlet billede af udviklingen i Venezuela. Artiklen sætter fokus på de fremskridt der er opnået, samt de problemer og udfordringer den bolivarianske bevægelse står overfor efter 12 år ved magten.

Af Gregory Wilpert

På tolvåret for Chavez indtrædelse som præsident får man let det indtryk, fra internationale mainstream medier, at Venezuela er fanget i en ond spiral på vej mod statssocialistisk diktatur. Man læser om en svigtende økonomi, et autoritært styre, kriminalitet, korruption, vilkårlig nationalisering af virksomheder, samt forfølgelse af private medier og oppositionsledere. Men hvis alt dette er sandt, hvorfor har Chavez forsat så stor opbakning i meningsmålingerne?

Jeg argumenterer for, at Venezuela langt fra er et mislykket venstreorienteret eksperiment. Tværtimod er der substantielle beviser for, at netop det modsatte er tilfældet. Venezuela har gjort betydelige fremskridt i de sidste 12 år, hen mod skabelsen af et mere lige, inkluderende og deltagende samfund. Disse fremskridt forklarer regeringens fortsatte popularitet. Samtidig må det påpeges, at der er betydelige problemer og forhindringer. Dette hjælper til at forklare, hvorfor regeringens popularitet ser ud til at have toppet i 2006 (hvor Chavez vandt 62,8% af stemmerne) og siden gradvist er faldet. Jeg vil her præsentere nogle af de fremskridt Chavez regeringen har opnået, samt nogle af de vigtigste problemer og udfordringer.

Flere tror på demokratiet

Mange af de politiske forandringer, der har fundet sted de sidste 12 år, har at gøre med en øget politisk inklusion af tidligere ekskluderede sektorer af samfundet. Valgdeltagelsen og andelen af stemmeregistrerede er steget væsentligt, og de fleste nye vælgere kommer fra fattige kår. Venezuela har som følge af den nye forfatning fra 1999, et af de mest sikre valgsystemer, der er blevet rost af valgobservatører fra hele verden.

Venezuelanerne har flere muligheder for at deltage end tidligere. Det gælder retten til at igangsætte valg, afsætte valgte politikere,

samt godkende og ophæve love. Men den vigtigste form for deltagelse finder måske sted via selvorganisering i lokalsamfundene. Siden 2006 er der oprettet mere end 30.000 lokalråd og snesevis af lokalrådssammenslutninger. Der er ligeledes startet hundrede af uafhængige lokale radio- og tv-stationer over hele landet. Hvor tidligere regeringer forfulgte lokalmedier, støtter statsinstitutioner dem nu aktivt – ikke med finansiering, men med træning og opstartsudstyr.

Kombinationen af inklusion og deltagelse har ført til en større opbakning til Venezuela's demokratiske politiske system. Ifølge det årlige Latinobarometer, der muliggør sammenligning med andre lande i Latinamerika, så tror venezuelanerne mere på demokrati end andre befolkningsgrupper i Latinamerika (se faktaboks).

Staten bruger oliepenge på sociale forbedringer

Chavez regeringen har forsøgt at demokratisere det økonomiske system. På et makroøkonomisk plan er det opnået gennem forstærket statskontrol og demontering af neoliberalismen. Staten har genvundet kontrollen af den tidligere semi-uafhængige nationale olieindustri, og har nationaliseret private underleverandører og inkorporeret dem i det statslige olieselskab, der har bedre løn og arbejdsvilkår. Transnationale olieselskabers aktiviteter er blevet delvist nationaliseret, og regeringen har fjernet de lukrative aftaler de transnationale olieselskaber førhen havde. Måske vigtigst af alt, har regeringen hævet afgifterne på olieproduktion fra 1% til i dag mindst 33%. Uden for oliesektoren har regeringen nationaliseret nøgleindustrier som: stål- og cement produktion, teleselskabet, bankvæsen, mad- og elektricitetsdistribution. På mikroøkonomisk plan har demokratiseringen fundet sted ved at fremme

arbejdspladسدemokrati. Staten har gennem lavt forrentede lån og gratis uddannelse støttet oprettelsen af mere end 100.000 kooperativer. Landreformen er kommet mere end en million venezuelanere til gode, med land, træning, lån, teknologi og markedsadgang.

Resultaterne af Chavez regeringens økonomiske politik har været en halvering i antallet af fattige, et totredjedels fald i den ekstreme fattigdom og en reduktion af uligheden (se faktaboks). Mens det meste af reduktionen skyldes nye socialpolitikker, så har en del også at gøre med et dramatisk fald i arbejdsløshed. Øget deltagelse, opmærksomhed på den fattige befolkning behov og en mere ligelig fordeling af landets rigdomme har ført til en forbedring i folks liv. Forbedringer er blandt andet opnået gennem en bred vifte af socialprogrammer, kendt som missionerne. På uddannelsesområdet er antallet af universitetsstuderende næsten tredoblet og der har været en 50% stigning på indskrivning til grundskolen.

På sundhedsområdet indbefatter fremskridtene: sygeforsikring for alle via lokale lægeklinikker, et fald i børnedødelighed, en stigning i forventet levetid, samt en fordobling i dækning og omfang af sociale ydelser til pensionister.

Chavez opnår udenrigspolitiske landevindinger

Chavez regeringen har to centrale udenrigspolitiske målsætninger. Den første er at skabe en multipolær verdensorden, hvor der ikke er nogle supermagter, der dominerer global politik. En multipolær verden vil give mulighed for en bedre balance mellem nationale og regionale interesser, og vil skabe mere lige vilkår i internationale politik. Det andet mål, er regional integration i Latinamerika og Caribien. Regional integration understøtter, ikke blot bestræbelserne på at skabe en multipolær ver-

den, men baseres på erkendelsen af, at tredje verdens lande har en bedre chance for økonomisk og politisk udvikling, hvis de slutter sig sammen og integrerer sig regionalt, i stedet for at konkurrere med hinanden eller med lande i Nord. Chavez forankrer målsætningerne i en anti-imperialistisk politik, der har til hensigt at udfordre USA's hegemoni, hvad enten det er med hensyn til krigene i Afghanistan og Irak, støtten til Israels besættelse af Vestbredden og Gaza, eller bestræbelserne på at indføre neo-liberalisme via Verdensbanken og IMF.

Målsætningerne er lykkedes i flere henseender. Et eksempel er oprettelsen af Unionen af Sydamerikanske Nationer (UNASUR), der samler alle Sydamerikas nationer i et nyt politisk og økonomisk projekt. Her har Venezuela været en central drivkraft. Et andet eksempel er Det Bolivarianske Alternativ for Amerika (ALBA), som Venezuela, Cuba, Bolivia, Ecuador, Nicaragua, Dominica, St. Vincent og Grenadinerne samt Antigua og Barbuda tilhører. Denne regionale alliance udvikler nye former for handelsrelationer, der er baseret på solidaritet og fair udveksling i stedet for frihandel. Et lignende projekt i oliesektoren, har været oprettelsen af PetroCaribe, hvorigennem Venezuela leverer olie og teknisk støtte til caribiske nationer til generøse priser. På denne måde er landene mindre udsatte for ændringer i verdensprisen på olie og mindre afhængige af transnationale olieselskaber.

Chavez-regeringen har lagt vægt på at skabe folk-til-folk politik baseret på solidaritet, som eksempelvis Misión Milagro, et program, der ved hjælp af cubanske læger, tilbyder gratis øjenoperationer til fattige i alle syd- og nordamerikanske lande. Et andet projekt er det amerikanske fyringsolie program, der sælger billig fyringsolie til fattige lokalsamfund i hele USA.

Selv om Venezuela stadig er et overvejende kapitalistisk land, er der gjort betydelige

fremskridt ved at afbøde de negative effekter af kapitalisme, gennem deltagelse, social retfærdighed og økonomisk demokrati, samt gennem en udenrigspolitik med vægt på syd-syd-samarbejde og modstand mod USA's hegemoni.

Retssystemet er pro-Chavez

Trods fremskridtene har Chavez-regeringen ikke været i stand til at løse alle de problemer venezuelanerne står overfor. Gennem oprettelse af en uafhængig anklagemyndighed, der omfatter en rigsadvokat, rigsrevision og menneskerettighedsombudsmand, har de været forsøg på at reformere retssystemet. Men trods bestræbelserne, er retssystemet stadig en politiseret institution. Det politiserede retsvæsen har ført til nogle tvivlsomme retsforfølgelser af oppositionens talsmænd. Retsvæsenet er som sådan uafhængig af den udøvende magt, men det er stærkt påvirket af pro-Chavez holdninger, hvilket har ført til beskyldninger om krænkelse af menneskerettighederne. Denne pro-Chavez tendens ville med stor sandsynlighed ikke have været så udtalt, hvis oppositionen havde afstået fra at boykotte valget til nationalforsamlingen i 2005, da de i så fald havde kunnet påvirke udnævnelsen af højesteret.

Et andet problem er den fortsat ineffektive offentlig administration, der synes ekstremt bureaukratisk og det endnu mere i løbet af de sidste år. Ineffektiviteten giver anledning til lav-niveau korruption, hvor embedsmænd tilbyder at løse bureaukratiske problemer mod bestikkelse.

Olieøkonomien kvæler produktionen

De vigtigste økonomiske problemer er forholdsvis nye. Regeringen formåede ikke, i mod-

VALGDELTAGELSE:

Fra 1998 til 2010 steg andelen af stemmeregjestrerede fra 79% til 92% af de stemmeberettigede og valgdeltagelsen til præsidentvalget fra 65,5% til 74,6%. Til sammenligning stemte blot 57,4% i USA ved valget i 2008.

FATTIGDOM OG ULIGHED:

Fra primo 1998 til ultimo 2009 er antallet af fattige faldet fra 49% af husstandene til 24%, mens den ekstreme fattigdom er faldet fra 21% til 6%. Samtidig er uligheden, målt ved Gini-koefficienten, faldet fra 0,49 til 0,39, hvilket er et af de lavest ulighedsniveauer i regionen.

LATINOBAROMETRET 2010

Fortrækker demokrati frem for alle andre styreformer

Venezuela: 84%

Latinamerikansk gennemsnit: 61%

Tilfredshed med eget demokrati

Venezuela: 49%

Latinamerikansk gennemsnit: 44%

Interesserede i politik

Venezuela: 35%

Latinamerikansk gennemsnit: 26%

Mener at præsidenten kontrollerer massemedierne

Venezuela: 25%

Latinamerikansk gennemsnit: 29%

Tilfredshed med livet

Venezuela: 84%

Latinamerikansk gennemsnit: 71%

Latinobarometret udgives af Latinobarómetro, en non-profit organisation, der årligt tager temperaturen på den politiske, sociale og økonomiske udvikling i latinamerika.

www.latinobarometro.org

sætning til de fleste andre lande i regionen, at undgå en to-årig recession i 2009 og 2010. Ifølge analytikere kunne recessionen have været undgået, hvis regeringen havde sparet mere op, da olieprisen boomed, og samtidig havde engageret sig mere i underskuddet på handelsbalancen.

Venezuela er stadig ekstremt afhængig af olieeksporten, på trods af regeringens bestræbelser på, at diversificere økonomien. Omkring 90% af eksportindtægterne kommer fra olie, og procentdelen af BNP tilknyttet oliesektoren har ikke ændret sig. De massive olieindtægter har en tendens til at kvæle indenlandsk produktion, da import generelt er billigere. For at holde inflationen nede, har regeringen fastfrosset valutakursen. Men valutaen har en tendens til at blive overvurderet, hvilket gør import kunstigt billigt, mens eksportvare bortset fra olie er så dyrt, at det er næsten umuligt, at sælge dem på det internationale marked.

Et andet dilemma er, at Venezuela har den mest subsidierede benzin i verden, hvilket gør benzin praktisk taget gratis, og bidrager til forurening og massiv trafik.

Chavez legitimerer autoritære regimer

I sin stræben efter at skabe en multipolær verden og støtte syd-syd-samarbejdet mod USA's hegemoni, har Chavez-regeringen etableret tætte forbindelser med talrige autoritære regeringer over hele verden. Dette er berettiget, i den grad det tjener Venezuelas nationale interesser, men i processen med at etablere tætte bånd til disse lande, har Chavez givet legitimitet og personlig støtte til autoritære herskere i blandt andet Iran, Hviderusland, Kina, Syrien og Zimbabwe. De stærke personlige bånd rammer ikke kun Chavez's troværdighed på menneskerettighedsområdet, men gør også de undertrykte kampe i landene vanskeligere.

Udfordringer for den bolivarianske bevægelse

Der er fire afgørende udfordringer for den bolivarianske bevægelse, der gør intern kritik og kursændring meget vanskeligt:

1. Den første udfordring er, paradoksalt nok, præsident Chavez selv. Den bolivarianske revolution var i vid udstrækning kun mulig på grund af Chavez evne til at forene en splittet venstrefløj og mobilisere en demoraliseret og umyndiggjort fattig befolkning. Kort fortalt så er den bolivarianske revolution skrøbelig på grund af sin afhængighed af en enkelt karisma-tisk leder.

2. For det andet har den klientalistiske politiske kultur stort set ikke ændret sig, derfor er loyalitet over for et individ eller en mindre gruppe ofte vigtigere end politiske idealer og principper. Dette skaber grobund for korrup-tion og kritik opfattes som illoyalitet.

3. For det tredje så er der i Chavez inder-kreds og inden for den offentlige forvaltning en top-down hierarkisk styring, stik modsat målet om at skabe et deltagende demokrati.

4. For det fjerde er usikkerheden stor om-kring målene med den bolivarianske revo-lution. Hvor langt er man villig til at gå for at demokratisere samfundet? Vil man overvinde markedet gennem centralisering, demokratisk planlægning eller gennem indførelsen af en socialistisk markedsøkonomi?

Udover de interne udfordringer, så er den bolivarianske revolution også udfordret af en række eksterne faktorer: en opposition, der tid-ligere har været villige til at bruge forfatnings-stridige midler for at modsætte sig regeringen; en supermagt – USA - der forsøger at under-minere Chavez-regeringen; Samt en global kapitalistisk økonomi, som gør det praktisk talt umuligt at skabe et alternativ.

Disse eksterne forhindringer har dog tilsyn-deladende ikke indflydelse på Venezuelaner-nes vurdering af regeringens resultater. Men de

ovennævnte problematikker og bevægelsens interne svagheder, har forårsaget en udhulning af støtten til regeringen og Chávez siden hans genvalg i 2006.

Hvis den bolivarianske bevægelse kan over-vinde: sin ekstreme afhængighed af Chavez ved at organisere et mere effektivt parti eller bevægelse; sin arv af en klientalistisk politisk kultur, ved at udvikle en mere kompetenceba-seret politisk kultur; sin top-down ledelsesstil ved at vedtage en mere partipartisk tilgang til ledelse i den offentlige administration, så vil bevægelsen være langt bedre i stand til at debattere de aktuelle mangler, identificere pro-blemer, finde løsninger og udvikle en sammen-hængende vision for, hvilken kurs bevægelsen skal tage på vejen mod det 21. århundredes socialisme.

Den bolivianske revolution refererer til de politiske forandringsprocesser, der finder sted i Venezuela og andre latinamerikanske lande.

Opkaldt efter frihedshelten Simón Bolívar.

Skrevet af sociolog og freelance journalist Gregory Wilpert. Wilpert er medstifter af nyhedsportalen Venezuelanalysis.com, hvor artiklen blev lanceret i februar 2011.

Redigeret og oversat af Anne Rehder.

Kilder: Instituto Nacional de Estadísticas (INE), Ministerio del Poder Popular de Planificación y Finanzas, Latinobarometro 2010, Anuario Estadístico Integral / Ministerio del Poder Popular para las Relaciones exteriores, Ministerio del Poder Popular de Planificación y Finanzas, Wikipedia, Update on the Venezuelan Economy by Mark Weisbrot and Rebecca Ray (CEPR), National Electoral Council

Chavez affære med autoritære regimer er blevet udfordret med oprørerne i Mellemøsten og Nordafrika.

NÅR FJENDENS FJENDE IKKE ER DEN BEDSTE VEN

Af Anne Rehder

Som en del af den udenrigspolitiske strategi om at destabilisere den unipolære verdensorden og som en måde at opnå international støtte har Chavez regeringen skabt tætte forbindelser til en række autoritære regimer og regeringsledere, herunder Libyens Muammar al-Gaddafi, Syriens Bashar al-Assad og Irans Mahmoud Ahmadinejad. Med oprørerne i Nordafrika og Mellemøsten, er denne udenrigspolitiske strategi blevet udfordret, og valget har stået mellem støtte til de folkelige oprør eller til de autoritære regimer. Men Chavez-styret har reageret vagt og tvetydigt. Chavez, der ellers har for vane at råbe op og blande sig i international politik, er pludselig bevet forbavsende stille. Når han eller andre i den venezuelanske regering har sagt noget, har de som regel bakket op om regimernes forsøg på at nedkæmpe oprørerne både i Libyen, Syrien og Iran.

Venezuelas alliancer med disse autoritære regimer er en udenrigspolitisk strategi iværksat imod USA's hegemoni, og endnu vigtigere er det et forsøg på at beskytte nationale interesser, ved at slå sig på brystet internationalt. For Chavez har denne 'fjendens fjende er min ven politik' måske tidligere været nødvendig for at beskyttet det internationalt marginaliseret styre, der har været i fare for at blive destabiliseret og væltet over ende ved hjælp fra USA. Men Chavez-styret har i dag opbygget stærke politiske og økonomiske relationer med diktaturstater, regionalt og internationalt.

En relevant kritik

På trods af den katastrofale opbakning til Gaddafi, så har Chavez-regeringens kritik af Vestens reaktion overfor Libyen indeholdt et gran af sandhed. Venezuela har været blandt

de få, der har påpeget det hykleriske og dobbelt moralske i, at vestlige magter og FN taler om menneskerettighedskrænkelser i Libyen, mens de støtter eller ser i gennem fingre med Israels undertrykkelse af Palæstina og angrebskrigene i Irak og Afghanistan. Chavez fordømte NATO angrebet på Libyen som et imperialistisk togt efter olie og foreslog, at man i stedet sendte en fredskommission til landet. Havde Chavez holdning ikke været marginaliseret på FN plan, kunne hans indgang til Gaddafi måske have åbnet for fredsforhandlinger frem for bombetogter.

En splittet venstrefløj

Chavez har været et af de eneste statsoverhoveder der de sidste 10 år har været repræsentant for forandring og opgør med status quo, men hans manglende opbakning til de folkelige oprør i Nordafrika og Mellemøsten sætter tvivl ved denne status, og hans støtte fra den internationale venstrefløj er mere skrøbelig end nogensinde. Mens Venezuela

oplevede stor opbakning blandt befolkninger i Mellemøsten, da de hurtigt fordømte angrebet på Gaza i 2008, så har oprørerne i Libyen i dag vendt sig mod Chavez.

Venezuelas alliancer med autoritære regimer, har splittet den internationale venstrefløj. Mens nogle har været så forblændede af forandringsprocesserne i Venezuela, at de ikke har turde kritisere udenrigspolitikken af frygt for at destabilisere styret, så har andre stemplet Chavez' Venezuela som endnu et despotisk og kynisk regime, der lover forandringer det ikke selv kan leve op til. Støtten fra den internationale venstrefløj og oprørerne i Nordafrika og Mellemøsten, burde fra venezuelansk side ses som en afgørende faktor for forsættelsen af forandringsprocesserne i Venezuela og for opgøret med USA's udenrigspolitik. Venezuela kunne med fordel være i frontri kampen mod menneskerettighedskrænkelser og retten til folkelig modstand - måske kunne man endda dele sine erfaringer fra de hjemlige forandringsprocesser og de regionale samarbejder.

FOLKET MOD PRÆSIDENTEN

Af Robert Fisk

Syriens oprør mod præsident Bashar al-Assads styre er ved at udvikle sig til en væbnet opstand. Tidligere fredelige demonstranter kæmper nu bevæbnet mod hæren og "shabiha", hvilket betyder "spøgelsesne" af Alawi militssoldaterne, som har dræbt og tortureret de, der har kæmpet mod regimet.

Hvad der er endnu mere alvorligt for Assads magtfulde tilhængere, er det voksende antal individuelle syriske soldater der gør oprør mod Assads styrker. Hele grundlaget for Assad's Alawidiktatur er nu i alvorlig fare.

I 1980 var der et væbnet oprør mod Assad's far, Hafez. Det foregik i den centrale by Hama og blev slået ned af Hafez's bror Rifaats specialstyrker. Rifaat bor på nuværende tidspunkt i London, hvor han er under efterforskning for krigsforbrydelser, der kan have kostet op mod 20.000 livet. Men det væbnede oprør i dag spreder sig over hele Syrien, og er udtryk for en langt større krise der er meget vanskeligere at undertrykke. Det er i den sammenhæng ikke

underligt, at det statslige syriske TV har vist begravelser af op til 120 medlemmer af sikkerhedstjenesten.

De første tegn på, at civile brugte våben for at forsvare deres familier, kom fra Deraa, byen, hvor den blodige historie om det syriske oprør begyndte. Det skete efter, at efterretnings-officerer anholdt og torturerede en 13-årig dreng (Hamza Ali El-Khatib, red.) til døde.

Syrere, der kom til Beirut, fortalte mig, at mandlige borgere i Deraa var blevet trætte af at følge de fredelige tunesiske og egyptiske demonstranternes eksempel. En forståelig følelse, da folk i disse lande ikke har lidt i sammenligning med den brutale undertrykkelse udført af Assad's soldater og militser. De mandlige borgere i Deraa, begyndte nu at skyde tilbage - for at beholde deres værdighed og for at beskytte deres hustruer og børn.

Måske vil Bashar og hans kyniske bror, Maher, nutidens version af den uhyrlige Rifaat, nu satse på den gamle diktatur-parole, at deres

regime skal forsvares mod væbnede islamister støttet af al-Qa'ida. Det er en løgn, som blev begået af Muammar Gaddafi og de nu eksilerede ledere Ali Abdullah Saleh i Yemen, Ben Ali i Tunesien, og Hosni Mubarak i Egypten, og den stadigt regerende al-Khalifas af Bahrain.

De få al-Qa'ida-celler i den arabiske verden ville måske ønske det var sandt, men det arabiske oprør er omtrent det eneste fænomen i Mellemøsten, der ikke er inficeret af "islamisme". Kun israelerne og amerikanerne kan se sig fristet til at tro andet.

I starten af juni viste Al-Jazeera ekstraordinært optagelser af en syrisk juniorofficer, der opfordrede sine kammerater til at nægte, at fortsætte massakren på civile i Syrien. Abdul-Razak Tlas som officeren hed, kom fra byen Rastan og fortalte at han havde sluttet sig til hæren for at "kæmpe mod den israelske fjende", men i stedet blev han vidne til en massakre mod sit eget folk i byen Sanamein. "Efter hvad vi har set af forbrydelser i Deraa og over hele Syrien, kan jeg ikke fortsætte i den syriske-arabiske hær," meddelte han. "Er hæren her for at stjæle fra folket og beskytte Assad familien? Jeg opfordrer alle hæderlige officerer til at fortælle deres soldater, hvordan det virkelig hænger sammen, lyt til din samvittighed...hvis du ikke er hæderlig, så bliv hos Assad."

Det er blevet lettere og lettere, at skelne mellem rygter og fakta i Syrien. Mange syrere når i sikkerhed i Libanon og Tyrkiet, og kan fortælle deres personlige historier om tortur og brutalitet i sikkerhedspoliets kaserne og i civilklædte politifolks varetægt. Nogle kommunikerer stadig telefonisk fra Syrien og beretter om eksplosioner i Jisr al-Shughour og om lig der smides i floden.

I over en måned har jeg set aftennyhederne på syrisk tv og mindst halvdelen af udsendelserne har involveret døde soldaters begravelser. Nu har Syrien selv erklæret, at 120 er blevet dræbt ved en enkelt hændelse - et stort tab for

en hær, der skal indgyde rædsel hos demonstranter landet over. Også under den libanesiske borgerkrig i 1975-1980 viste den angiveligt uovervindelige syriske hær sig ude af stand til at undertrykke libanesiske militser. En hel bataljon af syriske Specialstyrker blev f.eks. drevet ud af øst Beirut, af en lurvet gruppe af kristne militser, som ville være blevet knust af enhver regulær professionel hær.

Hvis man ønsker at nedkæmpe ubevæbnede civile, skyder man dem ned på gaden. Derefter skyder man de sørgende ved deres begravelse og de sørgende efter disse. Det er præcis, hvad Assads mænd har gjort. Men da modstanderne begyndte at skyde tilbage, viste den syriske hær en helt anden reaktion:

Man torturerede fanger og viste dermed frygt over for fjenden.

Hvis den væbnede opstand tager fat, så er det Alawi-samfundet der udgør 11 procent i Syrien, og engang var det franske mandats bolværk mod sunnimuslimerne og nu er Assads støtter mod de selvsamme fattige sunnier, der er i fare.

Assads regime er så forfærdet over reaktionerne fra sine fjender, at det har opfordret palæstinensere til at forsøge, at krydse grænsen ved de israelsk-besatte Golanhøjder. Ifølge Israel sker opfordringen for at aflede verdens opmærksomhed fra massakrerne i Syrien - og det er rigtigt set.

Damaskus-regeringens Tishrin avis har antydning, at 600.000 palæstinensere snart vil forsøge at "vende hjem" til de landområder i Palæstina, hvorfra israelerne fordrev dem i 1948. Det er et mareridt, israelerne vil foretrække ikke at tænke på. Men ikke så voldsomt et mareridt som det, menneskene og deres undertrykkere i Syrien står overfor nu.

Artiklen har tidligere været publiceret i The independent og på zcommunications.org i juni

Oversat af Kirstine Mose

Sociale medier har fået en del af æren for oprørerne i mellemøsten og cyberaktivister har fået mellemøstlige ledere til at holde ekstra skarpt øje med internettet. I Yemen skriver aktivister opstandens historie og det har fanget omverdens interesse. Men modstand blev ikke opfundet på internettet. Gaia mødte den yeminitiske blogger Afrah Nasser

VI VED IKKE HVEM VI SKAL TRO PÅ SÅ VI MÅ SKRIVE NYHEDERNE SELV

Af Anne Louise Fink

Yemen's first female journalist and one of its most remarkable intellectual figures, Dr. Raufa Hassan (1958-2011) died in Cairo, Egypt, yesterday after a long struggle with a mysterious disease. She'll be buried in Sana'a, tomorrow.

Sådan begynder Afrah Nasser, 26 år, yeminitisk journalist et indlæg på sin blog den 29. april 2011 der handler om omvæltningerne i Yemen. På bloggen er et sort/hvid portræt af Dr. Raufa Hassan og flere artikler om hende på engelsk og på arabisk. Journalist Dr. Raufa Hassan har været et forbillede for Afrah Nasser siden hun var barn, og mindeordenes placering, side om side med beretningerne fra, hvad Afrah Nasser kalder revolutionen i Yemen,

fortæller at Dr. Raufa Hassan ikke er hvem som helst. Hun kæmpede for kvinders rettigheder i det patriarkalske Yemen. "Hun skal huskes", siger Afrah Nasser, da Gaia møder hende. Hun fortsætter; "Hun var en usædvanlig kvinde og hun fortjener at blive skrevet om. Når man sætter ord på noget så er det en måde at tillægge det værdi, så findes det pludselig".

Det er sådan Afrah bruger sin blog. Hun skriver om de ting der betyder noget for hende. Hun rapporterer fra Change Square som er centrum for protesterne i Yemen og hvor oprørerne siden februar har krævet præsident Salehs afgang.

Afrah Nasser er i København til en konference om cyberaktivisme og oprørerne i

” **Det er socialt uacceptabelt at smide dit billede på nettet, det fordobler risikoen for at bliver ramt. Men det er en strategi. Jeg beskytter mig selv gennem eksponeringen, jeg blogger om det.**

mellemøsten. Hun er kommet sammen med journalister og bloggere fra hele mellemøsten, som alle er kvinder og som ved et og andet om brugen af sociale medier og om at gå på gaden når det virkelig gælder.

Oprørets historie skrives af oprørere

Afrah Nassers blog er blevet et tilløbsstykke, i og udenfor Yemen, og er et blandt mange digitale vidnesbyrd fra omvæltningerne i mellemøsten. Vidnesbyrd der når publikum uden at skulle igennem de etablerede mediers redigeringsmaskiner. I de sociale medier er der ikke noget filter mellem den personlige oplevelse af protesten og læseren, ingen censur. Og i lande, hvor der er alt for kort mellem de politiske eliter og medierne, er de sociale mediers rolle blevet tillagt stor betydning som værktøjer, der har organiseret protester og spredt information. Også i Yemen. Afra Nasser giver på sin blog en stemme til oppositionen på Change Square og nuancerer det nyhedsekstrakt, der serveres gennem mainstreammedierne. Hun beskriver hvad hun oplever på Change Square, lægger satiriske indlæg, videoer og billeder op, og kommenterer den politiske udvikling i Yemen, hvor oprøret for nyligt kulminerede i præsidentens flugt efter et raketangreb mod hans palads. Hun mener kritiske bloggere distribuerer nyheder mere effektivt end mainstream medier - ”Vi tror ikke på medierne,” fortæller Afra. ”Vi ved slet ikke hvem vi skal tro på, så vi må skrive selv.”

Afrah fortæller hvordan bloggere har gjort information tilgængelig, der sidenhen samles op af uafhængige mainstreammedier. For eksempel da protesterne begyndte i Tunesien i januar 2011. Da var Al Jazeera ikke på pletten, men kanalen broadcastede de demonstreres online beretninger fra protesterne. 60 procent af indholdet i nyhedsdækningen var på det tidspunkt brugergenereret.

Den historie kender vi, for der er skrevet og sagt meget om sociale mediers rolle i oprør siden unge iranere gik på gaden i Teheran i 2009. Brugen af internettet og sociale medier er i dag en fast del af fortællingen (nogen gange endda forklaringen) om det arabiske forår, som opstandene i år er blevet kaldt.

Eksponeringsstrategi beskytter

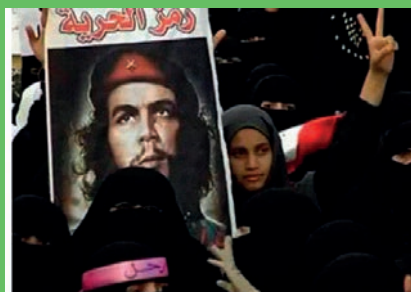
We went to the Change Square, last week. We walked around for a while and decided to take a break. Arwa Othman invited us to have some tea at one of the cafeterias there. "That's unacceptable! Can we do that!! But those cafeterias are only for men, no?," I asked. "This is our new thing Girls, and I decided to have a new ritual at the square and have some tea where men do. The square is for all the people; men and women. Just sit and enjoy your tea, girl!," she answered.

Sådan blogger Afra Nasser den 5. maj 2011, efter hun og hendes veninder har drukket the på en café forbeholdt mænd, på Change

D. 4 juni 2011 blev President Salehs hjem i Yemens andenstørste by, Taiz, ramt af eksplosioner, og den hårdt sårede præsident flygtede til Saudi Arabien. Her har han opholdt sig siden og det er ved redaktionens afslutning uvist om han er i stand til at genoptage præsidentembedet efter endt eksil.

Præsident Saleh har siden protesternes start forsøgt at forhandle sig ud af oprøret. Bl.a. har han foreslået at nedsætte en komite der kan se den yemitiske forfatning efter i sømmene, han har foreslået at gå af ved årets udgang og tilbudt magtfulde klanledere enorm økonomisk støtte for fortsat opbakning. Strategien har indtil nu slået fejl. Demonstranter kræver fortsat hans afgang og har kaldt forhandlingsforsøgene spild

af tid. Mere end 450 personer er blevet dræbt siden opstandene startede i begyndelsen af februar.

Præsident Saleh har ledet Yemen i 33 år. Yemen er et af de fattigste lande i verden hvor over 40 procent lever for under 2 \$ om dagen.

Square. Et cafébesøg Afrah ikke ville have drømt om inden oprøret i Yemen. Indlægget om cafébesøget er siden blevet et af de mest debatterede på bloggen. Men ikke alle bifalder Afrahs skrivelser, og hun modtager hademails og trusler fra proregerings folk. "Nogengange kommer du i problemer, særligt når folk går efter din person og ikke dine meninger. Men jeg ignorerer det og fortsætter med at blogge", siger hun. Afrah Nasser må dog tage forholdsregler. Hun holder sig sammen med venner og sørger for der altid er nogen der ved hvor hun er.

Myndighederne læser med på Afrahs blog, og der er ingen tvivl om at bloggen opfattes som en provokation af et regime, der forsøger at holde kritik på nettet i skak. Selvom kun 5 procent af Yemens befolkning er online. Regimet overvåger udbydere og brugere, og filtrerer og blokerer websider. Afrah fortæller

om nyhedssider, der bliver lukket ned, om journalister og bloggere der overvåges, overfaldes og anholdes. Regimets chikanering af journalister er gennem de sidste måneder taget til. Udenlandske journalister må ikke længere rapportere fra Yemen og på bloggen dokumenterer Afrah Nasser overgreb og viser billeder af smadrede kameraer, så ingen kan være i tvivl. Det yemitiske styre er dog ikke gået så langt som Mubarak i Egypten, der for at forhindre yderligere mobiliseringer sidst i januar slukkede for internettet i 5 dage. Det kostede den egyptiske stat over 18 mio dollars. På trods af den yemitiske internetrepression står Afrah Nasser frem med navn og billede på sin blog. Foreksempel når hun drikker thé på en café på Change Square hvor hun ikke burde være. Det er risikabelt, men det er en strategi der også beskytter hende. Afrah Nasser er blevet et kendt ansigt og hun eksponerer den modstand

hun møder så meget hun kan: "Det er socialt uacceptabelt at smide dit billede på nettet, det fordobler risikoen for at bliver ramt. Men det er en strategi. Jeg beskytter mig selv gennem eksponeringen, jeg blogger om det."

Karismatiske ledere er cyberfetichister

Selvom forsøget på at kontrollere cyberspace udspiller sig forskelligt i hvert eneste mellemøstlige land, er det fælles for regimerne, at der holdes skarpt øje med internettet. Men mellemøstens karismatiske ledere skal ikke have for høje tanker om betydningen af de sociale medier. Det mener Fatma Arabicca, professor i teater og blogger fra Tunesien der også taler på konferencen. Ifølge hende skal man ikke tage fejl af at opstandene er et resultat af akkumuleret vrede, og ikke af hvad der sker på nettet. Hun siger: "Alle der tror revolutionen i Tunesien er en virtuel revolution er desillusionerede". En anden blogger og journalist Lina Attalah fra Egypten kalder regimernes censur og konstante frygt for de sociale medier for cyberfetichisme. "På et tidspunkt forlod vi alle twitter og gik på gaden".

Nej, de sociale medier er ikke demokratiske i sig selv men et værktøj der bliver brugt i revolutionerne, også af magthaverne. En pointe, der understreges af det kuriøse facebook fact, at også konservative kræfter er med på beatet: Det tunesiske militær har 1 mio facebook-venner.

I Yemen blev de første protester indkaldt på Facebook. Men herefter har mobiliseringen taget fart og ved redaktionens afslutning demonstrerer klanledere, deserterede officerer og oppositionspolitikere i takt med befolkningen. De hundretusinder af mennesker er næppe mobiliseret blandt Yemens få internetbrugere. Og mens etablerede medier diskuterer præsident Salehs mulige tilbagekomst, fastslås og fejres hans afgang på gaderne med fyrværkeri, erklæringer og endnu mere grafitti. Også på Afrah Nassers blog, hvor festen dokumentes.

Historierne om det arabiske forår

Historien om de sociale mediers rolle er populær i vestlige mediers dækning af oprørerne og Afrah Nasser er, som cyberaktivist og kvinde en oplagt hovedperson i den fortælling. Hun

”

De her stemmer er ikke opstået nu. Internettet har ikke opfundet mod. Hvis i ikke har hørt kravet før er det ikke fordi det ikke har været der, men fordi det er blevet overhørt. I århundreder har kvinder marcheret ved siden af mænd mod det koloniale styre i Egypten. Vi har haft feministiske bevægelser i lang tid, sultestrejker og protester. Vi har talt fra et andet udgangspunkt, men vi har talt.

bekræfter et narrativ om revolutionerne i mellemøsten hvor internettet har spillet en afgørende rolle og hvor nu også kvinder er gået på gaden. Det viser sig tydeligt under Afrah Nasser og de andre bloggers besøg i København. Der er rift om at komme til at tale med Afrah Nasser. Journalister vil tale om de sociale mediers rolle i protesterne, og om hvordan det mon er (muligt) at være kvinde og blogger i mellemøsten ligenu. Interessen for Afrah Nassers antyder en opfattelse af, at det er noget nyt at kvinder tager del i opstandene og i cyberspace. Og det er en opfattelse, der også ser ud til at have godt fat i salen under konferencen. Her fanger fortællinger om feministiske bevægelser publikums interesse, og lader forstå at feminisme i mellemøsten ikke er opstået med de nuværende oprør. Som det bliver sagt: "De her stemmer er ikke opstået nu. Internettet har ikke opfundet mod. Hvis i ikke har hørt kravet før, er det ikke fordi det ikke har været der, men fordi det er blevet overhørt. I århundreder har kvinder marcheret ved siden af mænd mod det koloniale styre i Egypten. Vi har haft feministiske bevægelser i lang tid, sultestrejker og protester. Vi har talt fra et andet udgangspunkt, men vi har talt".

Hun er mediernes yngling

Da Gaias udsendte endelig taler med Afrah har hun allerede været omkring de største danske medier og der er ingen tvivl om hun er en af det arabiske forårs ynglinge her og nu. Hun er kvinde, blogger fra et brændpunkt i Mellemøsten, og træder i sit besøg i Danmark ind i en diskurs, der på forhånd har bestemt at en kvindelig mellemøstlig blogger er noget særligt. Det er dog ikke en opfattelse der bekræftes i Afrah Nassers cyberunivers. Hun er en del af en internetkultur som hun også viser frem på bloggen. Her er der videoer af andre modige cyberaktivister og der er ingen tvivl om at Afrah Nasser ikke er Yemens første kvindelige blogger, ligesom hun ikke er Yemens første kvindelige journalist.

Ved redaktionens afslutning opholder Afrah Nasser sig i Sverige. Det har siden besøget i Danmark ikke været muligt for Afrah Nasser at vende tilbage til Yemen, da hun har modtaget flere trusler på livet. Hun søger nu om politisk asyl i Sverige.

*Kilde: Al Jazeera og
afrahnasser.blogspot.com/*

 Try Arm

TRY ARM

**DON'T JUST COVER
YOUR OWN BUTT!**

TRYARM-ENG.BLOGSPOT.COM

KØB I SOLIDARITETSHUSET!

TAYBEH BEER

**KØB DEN NYE
PALÆSTINENSISKE ØL
TAYBEH BEER I BUTIKKEN**

KOMMER SNART I SOLIDARITETSHUSET!

PRESSERENDE SPØRGSMÅL EFTER LIBYEN

Angrebet på Libyen skulle ifølge NATO og FNs sikkerhedsråd forhindre en massakre eller måske endda et folkemord på civil befolkningen i oprørenes hovedby Bengazi. Formålet var faktisk, at støtte det folkelige oprør. Men hverken motiverne eller resultaterne er entydige og det viser, at vi bør være skeptiske, når verdens ledere taler om humanitære interventioner.

Af Lars Gaardsøe

Den 19. marts i år vedtog FNs sikkerhedsråd Resolution nummer 1973. I løbet af de efterfølgende dage indledtes et angreb i Gadaffis Libyen anført af USA og Frankrig. Også Danmark bidrog med F16 jagerfly med opbakning fra et enigt Folketing. Også Enhedslisten stemte for den militære operation. Partiet trak dog støtten tilbage 10 dage senere, dels på grund af at man mente, at mandatet i FN resolutionen blev overskredet, og dels grundet pres fra baglandet. Operationen, der først blev præsenteret som en lynaktion, for at etablere en "No-fly zone", trækker nu ud og kommandoen er blevet overtaget af NATO. Det

der startede som etableringen af en flyveforbudszone udvikler sig mere til direkte luftstøtte til oprørerne og de humanitære intentioner afløses af et åbent ønske om regimeskifte.

Venstrefløjten har ofte været delt på spørgsmålet om humanitære interventioner. På den ene side kan man ikke stiltiende se til, mens despoter begår uhyrligheder mod en forsvarsløs befolkning, men på den anden side kan man heller ikke bakke op om stormagters militære operationer, som aldrig er båret af ædle motiver alene.

I et forsøg på at navigere i dette dilemma, må vi nøje undersøge de forskellige interes-

ser, der ligger bag f.eks. krigen i Libyen. Den indisk fødte professor i Internationale Studier ved Trinity College i USA, Vijay Prasha, har et detaljeret kendskab til forløbet op til krigen i Libyen og de forskellige aktører, både i Libyen og internationalt. Gennem hans arbejde kan vi få et indblik i beslutningsprocessen i FN og et indtryk af hvem de libyske oprørere er.

Forløbet op til resolution 1973

Fra flere sider, både blandt venstrefløjnen og de arabiske regimer, har man hævdet, at NATOs angreb skulle forklares med Libyens relativt store olieforekomster. Men ifølge Prasha er sandheden, at de vestlige lande allerede inden krigen havde forholdsvis uhindret adgang til landets olie. Efter Gadaffi blev lukket ind i det internationale selskab, har han velvilligt indgå-

et aftaler med de store olieselskaber. Ligesom Gadaffi også velvilligt har optrådt som EU's grænsevagt mod syd (Se artikel i GAIA nr. 69).

Men hvorfor fik det såkaldt internationale samfund, alligevel travlt med at vedtage en aktion mod Libyen? Det interessante var måske netop at enigheden ikke var særligt udbredt, selv langt henne i forløbet, men pludselig vendte stemningen på blot få dage.

Det bemærkelsesværdige er, at der langt hen i forløbet var en udbredt modstand mod at engagere sig i Libyen, selv i toppen af USA's militær. Nøglen til at skabe den massive opbakning bag resolutionen var en beslutning i Den Arabiske Liga om støtte til en "No-fly zone" for at beskytte civil befolkningen. Modsat den måde beslutningen blev fremstillet i blandt andet de danske medier, var der ikke tale om en særlig vidtrækkende eller entydig støtte, og som Prasha skriver, blev beslutningen truffet i al hast på foranledning af Saudi Arabien. Saudi Arabien har altid været en indædt modstander af Gadaffi og efter Mubaraks fald i Egypten, frygtede kongedømmet, at det arabiske forår skulle brede sig. Med en militær operation mod Gadaffi kunne man slå to fluer med et smæk, og med beslutningen i Den Arabiske Liga kunne man forskubbe magtbalancen i USA til fordel for de kræfter, der ønskede at angribe Libyen.

Netop USA's opbakning var en

forudsætning for, at en resolution overhovedet kunne komme på dagsordenen i FN's Sikkerhedsråd. Faktum er, at da, der først kom skub i tingene, gik der kun få dage før, resolutionen var en realitet.

En snarlig massakre?

Spørgsmålet om hvor vidt en massakre - eller måske endda et folkemord - var nært forestående i Bengazi er omdiskuteret. Der er næppe nogen tvivl om, at Gadaffi ville benytte enhver given lejlighed til at knuse oprøret, og at civilbefolkningen ikke ville få mange chancer. Han har gjort det før og tvunget enhver reel opposition i eksil, men som Prasha gør opmærksom på, så var det ikke sådan, at hele Bengazi umiddelbart stod overfor at blive rendt over ende. Der var tale om kampe frem og tilbage, og Gadaffis hær havde ikke de tilstrækkelige styrker uden for Bengazi til at kunne indtage byen. Men i begrundelsen for den humanitære intervention var argumentet om et forestående brutalt overgreb fundamentalt. I sådanne situationer taler man i international ret om, at verdenssamfundet har en forpligtigelse til at beskytte civilbefolkningen. Og når nogen først kan argumentere med, at vi skal undgå et nyt folkemord, som det i Rwanda i 1994, stopper enhver diskussion. Udover at situationen i Libyen nok ikke tåler sammenligning med Rwanda,

hvem var det så, vi skulle have bombet i Rwanda for at stoppe overgrebene?

Magtbalancen ændrede sig

Selvom Bengazi måske ikke stod overfor et folkemord, kan man argumentere for, at venstrefløjen bredt set har en forpligtelse til at støtte det oprør mod det libyske regime, som startede, inspireret af begivenhederne i nabolandene Egypten og Tunesien, med "Days of rage"-demonstrationer flere steder i Libyen. Gadaffis brutale undertrykkelse af disse demonstrationer gav givetvis ikke den oprørske befolkning andre muligheder end at gribe til våben, og modsat nabolandene udviklede demonstrationerne sig hurtigt til regulære militære opgør.

Ligesom det var tilfældet i Tunesien og Egypten blev demonstrationerne i Libyen drevet af en bred utilfredshed i befolkningen over korrupte magthavere og elendige levevilkår. Ifølge Prasha startede en del af demonstrationerne i arbejderklasse-kvarterne i Tripoli og var præget af ønsket om social forandring. Der opstod hurtigt nye folkelige demokratiske strukturer og en social revolution virkede indenfor rækkevidde.

Når NATO-landene talte om at støtte oprøret i Libyen, så er det vigtigt at sætte spørgsmålstegn ved hvilken del af oprøret, de taler om. Oprørene i Libyen udgør på ingen måde en samlet opposition, og med NATO's støtte forskubbes magtfordelingen internt blandt oprørene. Både USA, Storbritannien

og Frankrig havde allerede på forhånd gode kontakter til dele af eksiloppositionen.

Med NATO's støtte kunne gammelkendte kræfter hurtigt overtage kontrollen med oprøret. Det tydeligste eksempel er udnævnelsen af oprørenes nye militære chef, Khalifa Hafter, som indtil for få måneder siden var bosat i Virginia, USA, få kilometer fra CIAs hovedkvarter. Khalifa Hafter havde ellers

fået politisk asyl i USA efter, at han i 1980'erne havde deltaget i et oprør mod Gadaffi.

Det som startede som et folkeligt oprør blev således drejet i retning af en egentlig borgerkrig, og potentialet for social forandring blev erstattet af en NATO-venlig gammelkendt opposition.

Hvor ender det?

Det arabiske forår har sat gang i en uforudsigelig forandringsproces i hele Nordafrika og Mellemøsten, og nye bevægelser og aktører kommer frem på den politiske scene. Både NATO og Saudi Arabien havde interesser i at bremse eller i hvert fald forsøge at styre det arabiske forår, og Libyen var en mulighed for at præge styrkeforholdet mellem de forskellige strømninger i det arabiske forår.

Som venstrefløj har vi en lignende interesse, men modsat NATO ønsker vi at styrke de kræfter, som kæmper for social forandring. Og derfor må vi ikke lade os forblænde, når Sikkerhedsrådet og NATO foregiver blot at have humanitære intentioner. Vi skal selvfølgelig altid støtte folkelige oprør, men vores støtte til disse oprør må aldrig føre til at oprørenes revolutionære potentiale korrumpes.

Kilder

Prasha, Vijay (18/04/11). Prashad on Libya and Beyond. Against The Grain Podcast: www.against-thegrain.org/program/429/id/152250/mon-4-18-11-prashad-libya-and-beyond

Prasha, Vijay (18/04/11). Can Libya Survive NATO? Counterpunch: www.counterpunch.org/prashad04182011.html

Prasha, Vijay (23/03/11). Intervening in Libya. Counterpunch: www.counterpunch.org/prashad03232011.html

Lars Gaardsøe er medlem af GAIAs redaktion.

Afsender:
Internationalt Forum
Griffenfeldsgade 41
2200 København N

PP DANMARK

Returneres ved varig adresseændring

GOD FERIE!